Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἐλήφθη κατακχὸν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ὄφελιμον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσκηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 7 Σεπτεμβρίου 1896 Ἔτος 18ον.—Ἀριθ. 36

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΘΡΑΣΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 265)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΞΤ'.

ΕΝ ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑ

Τοιαύτη ἡ θέσις τοῦ κ. Σεργίου καὶ τῶν συνταξειδιωτῶν του τὴν 1ην Ἰανουαρίου 1868. Ἤδη ἀρκούντως δεινή, ὡς ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας των, ἐδεινοῦτο ἀκόμη περισσότεραν ὡς ἐκ τῆς παρουσίας τοῦ Ὄρτιχ καὶ τοῦ Χίρσεφ. Τὶς οἶδε μήπως οἱ κακοῦργοι ἐκεῖνοι δὲν ἤθελον ζητήσει νὰ ἐπωφεληθοῦν ἐκ τῆς ἀπροόπτου ἐκείνης συναντήσεως; Εὐτυχῶς ἠγνόουν ὅτι ὁ ταξειδιώτης, κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ ὁποίου εἶχον ἀποπειραθῆ ἐπὶ τῶν ἀλασκανικῶν συνόρων ἦτο ὁ πολιτικὸς κατάδικος κόμης Ναρκίνης. Ἄλλως, ἂν τὸ ἤξευραν, δὲν θὰ ἐδίσταζαν βεβαίως νὰ τὸν ἐκδιάσουν ἢ καὶ νὰ τὸν προδώσουν εἰς τὰς ρωσσικὰς ἀρχάς, ἀντὶ ἀμνηστείας ἢ ἀμοιβῆς. Ἀλλοίμονον ἂν ἡ τύχη τοῖς ἀπεκάλυπτε τώρα τὸ μυστικόν, τὸ ὁποῖον μόνον οἱ σύζυγοι Κασκαμπὲλ ἐγνώριζον!

Ἐν τούτοις ὁ Ὄρτιχ καὶ ὁ Κίρσεφ ἐξηκολούθουν νὰ ζῶσι χωριστὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἂν καὶ εἶχον ἀπόφασιν, τυχούσης εὐκαιρίας, νὰ συνεργασθῶσι μετὰ τοῦ Σεργίου πρὸς ἀνάκτησιν τῆς ἐλευθερίας των. Τὸ βέβαιον ἦτο, ὅτι διαρκοῦντος τοῦ πολικοῦ ἐκείνου χειμῶνος, δὲν ἠδύναντο νὰ ἐπιχειρήσουν τίποτε. Τὸ ψύχος εἶχε γίνῃ τόσον δριμύ, ὥστε ὁ ὑγρὸς ἀήρ, ὁ ἐξερχόμενος διὰ τῆς ἐκπνοῆς, ἐπάγωνεν ἀμέσως. Ἡ Κορνηλία καὶ ἡ Ναπολέαινα δὲν ἐτόλμουν πλέον νὰ ἐξέλθουν ἐκ τῆς «Εὐδρόμου Οἰκίας». Φαντάζεσθε λοιπὸν πόσον αἱ ἀνήλιοι ἐκεῖναι ἡμέραι ἢ μᾶλλον αἱ σχεδὸν εἰκοσιτετράωροι νύκτες τοῖς ἐφαίνοντο ἀτελεῖωτοι!

Ἡ Καγέττη ὅμως, συνηθισμένη εἰς τοὺς χειμῶνας τῆς Βορείου Ἀμερικῆς ἠδύνατο νὰ ψηφᾷ τὸ ὕπαιθρον, ὅπως ἄλλως τε καὶ αἱ ἐγχώριαι γυναῖκες. Ὁ κ. Σέργιος, ὁ Κασκαμπέλ, οἱ δύο του υἱοὶ καὶ ὁ Μακρολέλεκας, τυλιγμένοι μὲ τὰς χονδρὰς γούνας των, ἔκαμνον καθ' ἡμέραν τὴν πρὸς τὸν Τσοὺ-Τσοὺκ ὑποχρεωτικὴν ἐπίσκεψιν καθὼς καὶ οἱ δύο ρῶσσοι ναῦται, εἰς τοὺς ὁποίους εἶχον δώσῃ θερμὰ σκεπάσματα. Οὕτω παρήρχοντο αἱ ἡμέραι καὶ αἱ ἑβδομάδες μονότονοι, ἀνιαραί, ἀνυπόφοροι. Ἡ οἰκογένεια Κασκαμπὲλ δὲν ἠδύνατο οὔτε κἂν νὰ γυμνάζεται, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἔκαμνε τὸν θεσσάρχην νανησυχῇ ὡς πρὸς τὸν θρίαμβον τοῦ θιάσου ἐν Πέρμῳ, τὸν ὁποῖον τόσον ὀνειροπόλει. Ἀλλ' ὁ κ. Σέργιος δὲν ἤθελε νὰ μένουν ἐντελῶς ἀργοί. Καὶ ἐχρησιμοποίει τὰς σκοτεινὰς ἐκείνας ὥρας, συγκαλῶν περὶ αὐτὸν τοὺς ἐνοίκους τῆς «Εὐδρόμου Οἰκίας» καὶ διηγούμενος κατὰ τὴν συνήθειάν του, ἱστορίας διδακτικὰς καὶ ἀνέκδοτα. Εἰς ἀνταπόδοσιν ὁ Κασκαμπὲλ ἠθέλησε νὰ τὸν διδάξῃ μερικὰ ταχυδακτυλουργικὰ παίγνια, — ἔτσι χάριν διασκεδάσεως, καθὼς ἔλεγεν. Ἀλλὰ τῇ ἀληθείᾳ καὶ τοῦτο δὲν ἦτο ἐντελῶς περιττόν, ἂν ποτε θὰ ἠναγκάζετο ὁ Σέργιος νὰ προσποιηθῇ πραγματικῶς τὸν σαλτιμπάγκον, πρὸς ἐξαπάτησιν τῆς ρωσσικῆς ἀστυνομίας. Ὁ δὲ Γιάννης κατεγίνετο ὁλονὲν εἰς τὸ νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἀγωγὴν τῆς νεαρᾶς ἐνδῆς. Ἡ μαθήτρια ἐγυμνάζετο εἰς τὴν ἀνάγνωσιν καὶ εἰς τὴν γραφήν, χάρις δὲ εἰς τὴν πραγματικῶς ἔκτακτον εὐφυΐαν της καὶ εἰς τὸν ζῆλον τοῦ καλοῦ δασκάλου, ἔκαμνε λαμπρὰς προόδους. Ἀρά γε ὁ Γιάννης, ὁ καλὸς αὐτὸς νέος, ὁ ἀγαπῶν τόσον τὴν μελέτην, ὁ προικισμένος μὲ τόσα προτερήματα, θὰ ἦτο πάντοτε πτωχὸς ταχυδακτυλουργός, χωρὶς ποτε νὰ κατορθώσῃ νὰ ὑψωθῇ εἰς ἀνωτέραν κοινωνικὴν τάξιν; Τοῦτο ἦτο μυστικὸν τοῦ μέλλοντος· ποῖον δὲ μέλλον ἐπεφυλάσσετο εἰς τὴν δυστυχῆ αὐτὴν οἰκογένειαν, αἰχμάλωτον, εἰς τὴν ἐξουσίαν ἀγρίας φυλῆς, εἰς τὰ πέρατα τοῦ γνωστοῦ κόσμου;

«Καὶ ἔτριβε τὴν κεφαλὴν μέχρις ἀποσπάσεως τῶν τριχῶν»
(Σελ. 282, στήλ. β'.)

Τῷ ὄντι ὁ Τσοὺ-Τσοὺκ δὲν ἐφαίνετο διατεθειμένος νὰ κάμῃ καμμίαν συγκατάθασιν. Χωρὶς λύτρα οὐδέποτε θὰ ἄφινε τοὺς αἰχμαλώτους του· οὔτε ὑπῆρχε καμμία ἐλπὶς ὅτι θὰ τοις ἤρχετο βοήθεια ἔξωθεν. Καὶ πῶς θὰ κατορθώναν ἐπὶ τέλους νὰ εὕρουν τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα ἐζήτει ὁ ἄπληστος ἀρχηγός;

Τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι οἱ Κασκαμπὲλ κατεῖχον ἤδη ἕνα θησαυρὸν — χωρὶς νὰ το γνωρίζουν: τὸν χρυσίτην, τὸν περίφημον ἐκεῖνον χάλικα τοῦ μικροῦ Ἀλέκου, περὶ τῆς ἀξίας τοῦ ὁποίου αὐτὸς

τοῦλάχιστον δὲν εἶχε καμμίαν ἀμφιβολίαν. Ὁσάκις δέν τον ἔβλεπε κανείς, τὸν ἐξήγενε ἐκ τῆς κρύπτης του, τὸν ἐκαμάρωνε, τὸν ἔτριβε, τὸν ἐστίλβονε. Βεβαίως προκειμένου νὰ ἐλευθερώση τὴν οἰκογένειάν του, δὲν θὰ ἐδίσταζε νά τον θυσιάση. Ἀλλ' ἄρά γε ὁ Τσοὺ-Τσοὺκ θὰ ἐδέχετο ἀντὶ χρημάτων ἓν τεμάχιον χρυσοῦ ὑπὸ μορφὴν χάλικος; Διὰ τοῦτο τὸν ἐφύλαττεν ὁ Ἀλέκος, ἕως οὗ ἤθελον ἐπιστρέψει εἰς τὴν Εὐρώπην, ὅπου, κατὰ τὴν ἀρχικήν του ἰδέαν, θά τον ἀντήλλασσε μὲ χρυσᾶ νομίσματα, τὰ ὁποῖα θάνεπλήρουν τὰ ἐν Ἀμερικῇ κλαπέντα δολλάρια...

Ἀλλὰ πότε τελοσπάντων θὰ ἐπέστρεφον εἰς τὴν Εὐρώπην; Δὲν ἐφαίνετο πολὺ νὰ ἐπλησιάζεν ὁ καιρός... Τοῦτο ἀνησύχει προπάντων τοὺς δύο ἐκείνους κακούργους, τοὺς ὁποίους ἡ κακὴ τύχη εἶχε φέρει πάλιν ἀπέναντι τῆς οἰκογενείας Κασκαμπέλ.

Μίαν ἡμέραν — τὴν 23 Ἰανουαρίου, ὁ Ὄρτικ μετέβη εἰς τὴν Εὔδρομον Οἰκίαν διὰ νὰ συνομιλήση μὲ τὸν κ. Σέργιον, τὸν Γιάννην καὶ τὸν πατέρα του περὶ τῆς ἀναχωρήσεώς των. Ὁ σκοπός του ἦτο τῷ ὄντι νὰ μάθη τί ἐσκέπτοντο νὰ κάμουν οἱ αἰχμάλωτοι, ἐν ᾗ περιπτώσει ὁ Τσοὺ-Τσοὺκ τοῖς ἐπέτρεπε νὰ πέλθουν ἐκ τῆς νήσου Κοτελνγῆ.

« Κύριε Σέργιε — ἠρώτησεν ἐν πρώτοις, — ὅταν ἀνεχωρήσατε ἀπὸ τὸ Πορτ-Κλαράνς εἴχατε σκοπὸν νὰ διαχειμάσετε εἰς τὴν Σιβηρίαν;

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Σέργιος. Ὁ σκοπός μας ἦτο νὰ φθάσωμεν εἰς κανὲν χωρίον καὶ νὰ καθήσωμεν ἐκεῖ μέχρι τῆς ἀνοίξεως. Διατὶ μ' ἐρωτᾷς, Ὄρτικ;

— Διότι ἤθελα νὰ μάθω ἂν σκέπτεσθε νὰ ἐξακολουθήσετε τὸ πρῶτόν σας δρομολόγιον, ἂν οἱ ἰθαγενεῖς συγκατατεθοῦν νά σας ἀφήσουν ἐλευθέρους.

— Ὄχι! ἀπεκρίθη ὁ κ. Σέργιος. Πρὸς τί νὰ παρατείνωμεν τὸ ταξείδιον; Καλλίτερον θὰ ἦτο, κατὰ τὴν γνώμην μου, νὰ διευθυνθῶμεν ἀμέσως πρὸς τὰ ρωσσικὰ σύνορα, ὥστε νὰ φθάσωμεν εἰς καμμίαν δίοδον τῶν Οὐραλίων.

— Δηλαδὴ εἰς τὰ βόρεια τῆς ὀροσειρᾶς;

— Ἀκριβῶς: Εἶνε ὁ συντομώτερος δρόμος διὰ τῶν στεππῶν.

— Μὲ τὴν ἄμαξαν, κύριε Σέργιε; ὑπέλαβεν ὁ Ὄρτικ· ἢ μήπως θὰ την ἀφήσετε ἐδῶ;

Ὁ Κασκαμπὲλ ἐνόησε τὴν ἐρώτησιν καὶ ἔσπευσε νὰ ἀποκριθῇ:

« Τί λέτε, καλέ! Νὰ ἀφήσωμεν τὴν Εὔδρομον Οἰκίαν; Ποτέ! Θὰ κάμω ὅ,τι ἠμπορέσω νὰ εὕρω ζῶα διὰ νὰ την ζεύξωμεν...

— Ἔχετε κανὲν σχέδιον; ἠρώτησεν ὁ Σέργιος.

— Ὁλωσδιόλου. Ἡ Κορνηλία ὅμως μὲ διαβεβαιόνει ὁλονὲν ὅτι θὰ μου ἔλθη κανένα καὶ ἡ Κορνηλία, ξεύρετε, δὲν ἀπατᾶται ποτέ! Ἄ, ἡ γυναῖκά μου μὲ ξεύρει καλά, κύριε Σέργιε!»

Πάντοτε ὁ ἴδιος ὁ θαυμαστὸς αὐτὸς Καῖσαρ Κασκαμπέλ, πάντοτε πιστεύων εἰς τὸν ἀστέρα του καὶ μὴ δυνάμενος νὰ φανταση ὅτι τέσσαρες Γάλλοι καὶ τρεῖς Ρῶσσοι δὲν θὰ ἔκαμναν καλὰ ἕνα παλῃο-Τσοὺ-Τσούκ!

Ὁ κ. Σέργιος διηρμήνευσε πρὸς τὸν Ὄρτικ τὴν γνώμην τοῦ Κασκαμπὲλ ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς «Εὐδρόμου Οἰκίας»

« Διὰ νὰ πάρετε ὅμως μαζί σας καὶ τὴν ἄμαξαν, εἶπεν ὁ ρῶσσος ναύτης, ὁ ὁποῖος δὲν ἐφαίνετο ἐπιδοκιμάζων τὸ σχέδιον, θά σας χρειασθοῦν ρέννοι.

— Βεβαίως.

— Καὶ νομίζετε ὅτι θά σας δώση ὁ Τσοὺ-Τσούκ;

— Νομίζω ὅτι ὁ κ. Κασκαμπὲλ θὰ εὕρη τρόπον νά τον ἐξαναγκάση.

— Καὶ τότε θὰ ζητήσετε νὰ φθάσετε εἰς τὴν Σιβηρίαν διαβαίνοντες τὴν παγωμένην θάλασσαν;

— Βεβαιότατα!

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, κύριε Σέργιε, πρέπει νὰναχωρήσετε πρὶν λυώσουν οἱ πάγοι, δηλαδὴ πρὶν περάσουν τρεῖς μῆνες.

— Ἐννοεῖται.

— Καὶ πῶς;

— Ἴσως οἱ ἰθαγενεῖς ἕως τότε θὰ σας ἔχουν ἀφήση ἐλευθέρους;

— Δὲν το πιστεύω· διότι εἶνε ἀδύνατον νά τους πληρώσωμεν λύτρα.»

Ὁ Κασκαμπέλ, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐξηγήθη ἡ ἀπάντησις τοῦ Ὄρτικ, ἀπεκρίθη ἀμέσως:

— Ἐκτὸς ἂν ἐξαναγκασθοῦν αὐτοὶ οἱ ἠλίθιοι!

— Νὰ ἐξαναγκασθοῦν; καὶ ἀπὸ ποῖον; ἠρώτησεν ὁ Γιάννης.

— Ἀπὸ τὰς περιστάσεις!

— Τί ἐννοεῖτε μὲ αὐτό;

— Ἀπὸ τὰς περιστάσεις· αὐτὸ ἐννοῶ! Ἄ, αἱ περιστάσεις, παιδί μου, αἱ περιστάσεις εἶνε τὸ πᾶν!»

Καὶ ἔτριβε τὴν κεφαλὴν μέχρις ἀποσπάσεως τῶν τριχῶν, χωρὶς ὅμως νὰ κατορθώση νὰ τῃ ἀποσπάση καὶ μίαν ἰδέαν.

« Ἄς σκεφθῶμεν, φίλοι μου, εἶπε τότε ὁ κ. Σέργιος. Τὸ σπουδαιότερον τώρα εἶνε νὰ ἴδωμεν τί θὰ κάμωμεν ἂν οἱ ἰθαγενεῖς ἀρνηθοῦν νά μας δώσουν ἐλευθερίαν... Θὰ προσπαθήσωμεν νὰ φύγωμεν καὶ χωρὶς νὰ μάς την δώσουν;

— Θὰ προσπαθήσωμεν, κύριε Σέργιε, ἀπήντησεν ὁ Γιάννης. Ἀλλὰ τότε θὰναγκασθῶμεν νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὴν Εὔδρομον Οἰκίαν

— Μὴν το λέγης αὐτό, Γιάννη! ἀνέκραξεν ὁ Κασκαμπὲλ τραγικῶς. Μὴν το λέγης, γιατί μοῦ σπαράζεις τὴν καρδιά.

— Συλλογισθῆτε, πατέρα, καλά...

— Ὄχι! ἡ «Εὔδρομος Οἰκία» εἶνε τὸ σπίτι μας, τὸ ἀγαπημένο μας, τὸ μόνο μας σπίτι. Πῶς λοιπὸν θὰ την ἀφήσωμεν εἰς τὴν διάκρισιν αὐτῶν τῶν ἀμφιβίων, αὐτῶν τῶν....

— Ἀγαπητέ μου Κασκαμπέλ, εἶπεν ὁ Σέργιος. Θὰ κάμωμεν ὅ,τι ἠμπορέσωμεν διὰ νὰ πείσωμεν τοὺς ἰθαγενεῖς νὰ μας δώσουν τὴν ἐλευθερίαν μας. Ἀλλά, ἐπειδὴ τὸ πιθανώτερον εἶνε νὰ μας τὴν ἀρνηθοῦν, δὲν ἔχομεν νὰ κάμωμεν ἄλλο, παρὰ νὰ δραπετεύσωμεν. Διὰ νὰ μὴ μας ἐννοήση λοιπὸν ὁ Τσοὺ-Τσούκ, πρέπει, εἶνε ἀνάγκη προπαντὸς νὰ ἐγκαταλείψωμεν....

— Τὸν οἶκον τῶν Κασκαμπέλ! ἀνέκραξε βροντοφώνως ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας.

— Πατέρα, ἐπενέβη τότε ὁ Γιάννης· εἰμπορεῖ νὰ εὕρωμεν κανὲν ἄλλο μέσον σωτηρίας καὶ νὰ οἰκονομηθοῦν τὰ πράγματα.

— Τί μέσον;

— Ἴδοὺ παραδείγματος χάριν: Νὰ δραπετεύση ἕνας μόνον ἀπὸ ἡμᾶς, νὰ φθάση εἰς τὴν ἤπειρον καὶ νὰ εἰδοποιήση τὰς ρωσσικὰς ἀρχάς. Ἄσχημον εἶνε τὸ σχέδιόν μου; Ἐγὼ προσφέρομαι εὐχαρίστως νά το ἐκτελέσω...

— Ὄχι! ποτέ! ἀπεκρίθη ζωηρῶς ὁ Κασκαμπέλ.

— Ἄ, νὰ μὴ το κάμετε αὐτό! ἀπήντησε μὲ τὴν ἰδίαν ζωηρότητα καὶ ὁ Ὄρτικ, ὅταν τῷ ἀνεκοινώθη τὸ σχέδιον τοῦ Γιάννη.

Ὁ ναύτης καὶ ὁ Κασκαμπὲλ εὑρέθησαν, βλέπετε, σύμφωνοι εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο· ἀλλὰ καθεὶς διὰ διαφορετικὸν λόγον βεβαίως. Ἂν ὁ Κασκαμπὲλ δὲν ἤθελε νὰ ἐκθέση εἰς κίνδυνον τὸν κόμητα Ναρκίνην, ὁ ναύτης ὅμως δὲν ἤθελε νὰ ἐκτεθῇ αὐτὸς ἐνώπιον ἀνθρώπων τῆς ἐξουσίας. Ἀλλὰ καὶ ὁ κ. Σέργιος ἠναντιώθη εἰς τὴν πρότασιν τοῦ Γιάννη, δι' ἄλλον λόγον:

« Ἡ πρότασις εἶνε ἀξία σου, γενναῖε μου Γιάννη· εἶπεν. Ἀλλ' ἡ γενναιότης σου καὶ ἡ ἀφοσίωσίς σου δὲν θά μας ὠφελήση τίποτε. Εἰς τὴν καρδιὰν τοῦ χειμῶνος νὰ περάσης μίαν πολικὴν θάλασσαν, νὰ διασχίσης τὰς ἑκατὸν λεύγας, αἱ ὁποῖαι χωρίζουν τὴν νῆσον Κοτελνγῆ ἀπὸ τὴν ἤπειρον, ἄ, θὰ ἦτο τρέλα! Θὰ ἐχάνεσο ἀδίκως, παιδί μου! Ὄχι, φίλε μου, δὲν θὰ χωρισθῶμεν· καὶ ἂν κατορθώσωμεν οὕτως ἢ ἄλλως νά φύγωμεν ἀπὸ τὰ ἀρχιπελάγη τῶν Λιακχώφ, θὰ φύγωμεν ὅλοι μαζί!

— Λαμπρά! συμφωνῶ! ἀνέκραξεν ὁ Κασκαμπέλ. Ὁ Γιάννης θέλω νά μου ὑποσχεθῇ ὅτι δὲν θὰ κάμη τίποτε χωρὶς τὴν ἄδειάν μου.

— Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι, πατέρα.

— Καὶ λέγων ὅτι θὰ φύγωμεν ὅλοι μαζί, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Σέργιος ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Ὄρτικ, ἐννοῶ ὅτι σεῖς καὶ ὁ Κίρσεφ θὰ μας ἀκολουθήσετε καὶ οἱ δύο. Δὲν θὰ σας ἀφήσωμεν εἰς χεῖρας τῶν ἰθαγενῶν!

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε Σέργιε, ἀπεκρίθη ὁ Ὄρτικ· ὁ Κίρσεφ καὶ ἐγὼ θὰ προσπαθήσωμεν νά σας φανῶμεν χρήσιμοι εἰς αὐτὸ τὸ ταξείδιον. Πρὸς τὸ παρὸν δὲν πρέπει νὰ ἐπιχειρήσωμεν τίποτε. Πρέπει ὅμως νὰ εἴμεθα ἕτοιμοι νὰ φύγωμεν πρὶν λυώσουν οἱ πάγοι καὶ ἅμα παύσουν τὰ μεγάλα ψύχη.»

Εἶπεν αὐτὰ ὁ Ὄρτικ καὶ ἀπῆλθε.

«Ναί, εἶπε μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ὄρτικ ὁ κ. Σέργιος· πρέπει νὰ ἤμεθα ἕτοιμοι.

— Θὰ εἴμεθα! ἐβεβαίωσεν ὁ Κασκαμπέλ. Ἀλλὰ πῶς θὰ φύγωμεν; πῶς;»

Καὶ αὐτὸ τὸ πῶς ἀπησχόλει νύκτα καὶ ἡμέραν τὸν Κασκαμπὲλ καὶ τοὺς περὶ αὐτόν. Νὰ διαφύγουν τὴν φρούρησιν τῶν ἰθαγενῶν; Δύσκολον! Νὰ μεταπείσουν τὸν Τσοὺ-Τσούκ; Ἀδύνατον! Ἄλλο μέσον λοιπὸν δὲν ὑπῆρχε παρὰ νά τον γελάσουν, νά του παίξουν κανένα παιγνίδι. Ἀλλὰ παρῆλθεν ὅλος ὁ Ἰανουάριος χωρὶς νὰ κατορθώσουν νὰ σοφισθοῦν τίποτε. Ἐκενώθη λοιπὸν πραγματικῶς ὀβζάκκος (= τὸ κεφάλι) τοῦ Κασκαμπέλ;

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΕΝΑΡΞΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ

Ἀγαπητοί μου,

Ἦλθε λοιπὸν καὶ ἐγκαθιδρύθη ὁ Σεπτέμβριος... Δὲν ἔχω ἀνάγκην νά σας ἐρωτήσω: «Τί νέα;» Ὅλοι καὶ ὅλοι θά μου ἀποκριθῆτε μιᾷ φωνῇ: «Ἤρχισαν τὰ μαθήματα.» Ναί, τὸ ἠξεύρω... ἄλλοι ἐνεγράφητε ἤδη, ἄλλοι θά ἐγγραφῆτε μετ' ὀλίγον, ἄλλοι ἠρχίσατε τὰ μαθήματα πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ἄλλοι θὰ ἀρχίσετε αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα... Ἡ ἔναρξις εἶνε γενική· ἡ πρόσκλησις ἀποτείνεται πρὸς ὅλους· δημόσια καὶ ἰδιωτικὰ ἐκπαιδευτήρια τὸν Σεπτέμβριον ἀνοίγουν τὰς πύλας των, μετὰ τὴν μακρὰν ἀνάπαυσιν τῶν διακοπῶν· καὶ οἱ μαθηταὶ καὶ αἱ μαθήτριαι σπεύδουν εἰς τὴν ἐπανάληψιν τῆς ἐργασίας...

Νὰ εἴπω τώρα ὅτι σπεύδουν μετὰ προθυμίας; Νὰ εἴπω ὅτι εὐχαρίστως ἀφίνουν τὰς ἐξοχάς των, τὰς διασκεδάσεις τοῦ ὑπαίθρου, τὴν ἀνάπαυσιν τοῦ οἴκου, τὴν κατ' ἐκλογὴν ἀνάγνωσιν, τὰ παιγνίδια, τὴν ἀμεριμνησίαν, διὰ νὰρχίσουν καὶ πάλιν τὴν κοπιώδη μαθητικὴν ζωήν, νὰ κλεισθοῦν εἰς τὰ σχολεῖα, μὲ τὰ βιβλία, μὲ τοὺς διδασκάλους, μὲ τὰς τιμωρίας καὶ μὲ τὸ φόβητρον τῶν ἐξετάσεων, τὸ ὁποῖον ἀναμένει ἐκεῖ ἀπὸ τώρα εἰς τὸ τέλος τοῦ σχολικοῦ ἔτους;

Ὤ, ναί, θά το εἴπω μὲ θάρρος καὶ μὲ πεποίθησιν. Καυχῶμαι ὅτι οἱ μικροί μου φίλοι ἀγαποῦν τὴν ἐργασίαν καὶ προπαντὸς γνωρίζουν τί εἶνε καθῆκον. Τὸ καθῆκόν των τώρα εἶνε νὰ ἐργασθοῦν, νὰ κοπιάσουν. Καὶ θά το κάμουν εὐχαρίστως. Ὅσῳ περισσότερον ἐργασθοῦν καὶ κοπιάσουν, τόσον μεγαλητέρα θὰ εἶνε ἡ ἀμοιβή των εἰς τὸ τέλος, ὅταν θὰ δρέψουν τοὺς καρποὺς τῶν πόνων των. Καὶ διὰ νὰ ἔχουν ἀκόμη περισσότερον θάρρος, ἀκόμη μεγαλητέραν ἐγκαρτέρησιν καὶ ἀγάπην πρὸς τὴν σπουδήν, ἂς ἀναγνώσουν τοὺς ὡραίους αὐτοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους ὁ μέγας ἰταλὸς συγγραφεὺς Ἐδμόνδος Δὲ Ἀμίτσις θέτει εἰς τὸ στόμα ἑνὸς πατρός, συμβουλεύοντος τὸν υἱόν του. Ἡ μικρὰ αὐτὴ προσλαλιὰ ἐδημοσιεύθη καὶ ἄλλοτε εἰς τὴν «Διάπλασιν». Ἀλλ' εἶνε κατάλληλος ἡ στιγμὴ νά την ἀναγνώσουν καὶ ὅσοι δέν την ἀνέγνωσαν τότε. Ἂς την ἀναγνώσουν ἀκόμη καὶ ὅσοι τὴν ἀνέγνωσαν. Εἶνε τόσον ὡραία, ὥστε ἀξίζει νά την μάθη κανεὶς ἐκ στήθους:

« Γιέ μου, παρατηρῶ ὅτι τὰ γράμματα σοῦ φαίνονται πολὺ δύσκολα· δέν σε βλέπω ἀκόμη νὰ πηγαίνῃς εἰς τὸ Σχολεῖον μὲ πολλὴν διάθεσιν καὶ μὲ γελαστὸν πρόσωπον. Ἀλλ' ἄκουσε: συλλογίσου πόσον ἄσχημα θὰ περάσῃς τὴν ἡμέραν σου, ἂν δὲν ὑπάγῃς εἰς τὸ σχολεῖον. Ἐὰν ἔπαυες νὰ πηγαίνῃς εἰς τὸ σχολεῖον, μετὰ μίαν ἑβδομάδα θὰ με παρεκάλεες νὰ σε στείλω πάλιν, διότι θὰ εἶχες βαρεθῆ νὰ μένῃς ἄργος, θὰ εἶχες στενοχωρηθῆ νὰ διέρχεσαι τόσον ἀνιαρῶς τὰς ὥρας σου.

« Ὅλοι, ὅλοι μανθάνουν γράμματα, παιδί μου. Συλλογίσου τοὺς ἀπόρους παῖδας, οἱ ὁποῖοι, ἀφ' οὗ ἐκοπίασαν ὅλην τὴν ἡμέραν, πηγαίνουν εἰς τὸ σχολεῖον τὸ βράδυ. Συλλογίσου τοὺς πτωχοὺς ἐκείνους ἐργάτας ἢ μικροὺς ὑπαλλήλους, οἱ ὁποῖοι οἰκονομοῦν ὀλίγας στιγμάς, διὰ ναὐξήσουν τὰς ὀλίγας γνώσεις που ἔχουν.

« Συλλογίσου ὅτι τὸ πρωί, ὅταν ἀναχωρῇς, ἀπὸ τὴν οἰκίαν μας, κρατῶν τὰ βιβλία σου, χιλιάδες ἄλλων ἑλληνοπαίδων πηγαίνουν νὰ κλεισθοῦν ὥρας ὁλοκλήρους εἰς τὸ σχολεῖον, διὰ νὰ μάθουν γράμματα. Τί λέγω! συλλογίσου τὰναρίθμητα παιδία τῶν διαφόρων χωρῶν τὰ ὁποῖα τὴν ἰδίαν περίπου ὥραν πηγαίνουν εἰς τὸ σχολεῖον, φαντάσου τα μὲ τὴν φαντασίαν σου πῶς πηγαίνουν καὶ περνοῦν ἄλλα ἀπὸ τοὺς δρομίσκους τῶν μικρῶν χωρίων, ἄλλα ἀπὸ τὰς ὁδοὺς τῶν μεγάλων καὶ θορυβωδῶν πόλεων, ἢ πλησίον τῆς ἀκτῆς τῆς θαλάσσης καὶ τῆς ὄχθης τῶν ποταμῶν. Καὶ ἐδῶ μὲν τὰ καίει ὁ φλογερὸς ἥλιος, ἐκεῖ δὲ κοκκινίζουν τὰς χεῖρας καὶ τὴν μύτην των αἱ χιόνες· φαντάσου τα ὅτι περνοῦν λόφους καὶ κοιλάδας, δάση καὶ χειμάρρους, ἐρημικὰ μονοπάτια τοῦ βουνοῦ, μόνα ἢ πολλὰ μαζί ἢ εἰς τὴν γραμμήν, ὅλα ἔχοντα βιβλία κάτω ἀπὸ τὴν μασχάλην, φοροῦντα χιλίων εἰδῶν ἐνδύματα, ὁμιλοῦντα χιλίας γλώσσας, ἀπὸ τὰ τελευταῖα σχολεῖα τῆς Ῥωσσίας, τὰ ὁποῖα εἶνε βυθισμένα εἰς τοὺς πάγους, μέχρι τῶν τελευταίων σχολείων τῆς Ἀραβίας, τὰ ὁποῖα σκιάζονται ἀπὸ φοίνικας, ἑκατομμύρια παιδία, τὰ ὁποῖα πηγαίνουν νὰ μάθουν ὑπὸ διαφόρους μορφὰς τὰ ἴδια πράγματα. Φαντάσου τὸ ἀμέτρητον πλῆθος παιδίων ἑκατὸν λαῶν, φαντάσου τὴν πνευματικὴν αὐτὴν κίνησιν, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ σὺ ἔχεις τὸ μέρος σου καὶ σκέψου. Ἂν ἡ κίνησις αὐτὴ παύσῃ, ἡ ἀνθρωπότης θὰ βυθισθῇ εἰς τὴν βαρβαρότητα· ἡ ἐνέργεια αὕτη, ἡ ὁποία γίνεται διὰ τὴν σπουδὴν εἶνε ἡ πρόοδος, ἡ ἐλπίς, ἡ δόξα τοῦ κόσμου.

«Καρδιὰ λοιπόν, μικρὲ στρατιῶτα τοῦ ἀμετρήτου στρατοῦ τῶν μαθητῶν! Ὅπλα σου εἶνε τὰ βιβλία! λόχος σου ἡ τάξις σου, πεδίον τῆς μάχης ὁ κόσμος ὅλος καὶ νίκη ὁ πολιτισμός.

Μὴ ἔσο ἄνανδρος στρατιώτης, υἱέ μου!»

Σᾶς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

ΚΟΡΑΞ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ

Ἕνα βραχνὸ κοράκι
νὰ φάῃ κομμάτι κρέας
σὲ δένδρο σταματᾷ.
Μιὰ πεινασμένη τότε
γρῆ-ἀλεποῦ σὰν εἶδε
τὸ κρέας, μελετᾷ
νά τοῦ το φάῃ μὲ τρόπο...
καὶ τρέχει ὡς το δένδρο,
τὸ γλυκοχαιρετᾷ
καὶ μὲ ὑποκρισία
ἡ πονηρὴ τοῦ λέει:
«Ὡραῖό μου πουλί,
περήφανο κοράκι,
σὺ θᾶσουν εἰς τὸν Κόσμο
καλλίτερο πολύ,
καὶ Βασιλειᾶς θὰ ἦσουν
μὲ λαμπερὴ κορώνα
καὶ μὲ χρυσῆ φωλιά...
τρανὴ φωνὴ ἂν εἶχες,
φωνὴ γιὰ νὰ προστάζῃς
τάμέτρητα πουλιά!»
Τάνόητο κοράκι
γιὰ νὰ της ἀποδείξῃ,
πῶς ἔχει καὶ φωνή,
τὸ κρέας του πετάει
καὶ μιὰ φωνάρ' ἀφίνει
μεγάλη καὶ βραχνή!
Μὲ δύο πήδους τότε
ἡ ἀλεποῦ τὸ κρέας
ἁρπάζοντας γελᾷ
καὶ λέγει: Ὦ Κοράκι,
σὺ Βασιλειᾶς θὰ ἦσουν
ἂν εἶχες... καὶ μυαλά!

[Κατὰ τὸν μῦθον τοῦ Αἰσώπου]

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΤΟ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ 48ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ ἡμερολογίου ἑνὸς ἀτάκτου

«Τὸ ἀπόγευμα, ἅμα ἐμελέτησα τὸ μάθημά μου, ἐβγῆκα ὅπως συνείθιζα εἰς τὴν πλατεῖα. Ἐκεῖ, ἐνῷ ἐσυλλογιζόμουν τὸ βαθμό που θὰ ἔπερνα αὔριο, εἶδα ὅτι εἶχα προχωρήσῃ ἀρκετὰ μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπίτι μας. Ἔξαφνα ἄρχισα νὰ πηδῶ σὰν τρελλὸς καὶ ἔπειτα νὰ τρέχω μὲ ὅλη μου τὴ δύναμι καὶ μὲ τὲς ἄκρες τῶν ποδιῶν μου σὰν νὰ ἤθελα νὰ μή μ' ἀκούσῃ κανείς. Πραγματικῶς δέν μ' ἀπάντησαν τὰ μάτιά μου — ἔχω τόση πεποίθησι 'ς αὐτὰ — ἐκεῖ μακρυὰ 'ς τὸ συνειθισμένο πάγκο τῆς πλατείας, κάτι ἔβλεπα. Ἄρχισα νὰ γελῶ δυνατὰ καὶ ἐπροσπαθοῦσα νὰ πνίξω τὰ γέλιά μου γιὰ νὰ πλησιάσω. Ἐπάνω 'ς τὸ πάγκο καθόταν ἕνας, ποῦ ἀπὸ τὴ στολή του καὶ μάλιστα ἀπὸ τὸ ποδήλατό που ἦτο στηριγμένο 'ςτὸ 'πίσω μέρος τοῦ πάγκου φαινόταν ὅτι ἦτο ποδηλάτης, ὄχι βέβαια ἀκάματος, ἀφοῦ, ἀπὸ τὴν κούρασι φαίνεται ἐπλησίαζε νὰ κοιμηθῇ γιὰ καλὰ καὶ δὲν κατάλαβε τὸ παιγνίδι πού τοῦπαιξα. Πλησιάζω σιγὰ-σιγά, χωρὶς νὰ μ' ἐννοήσῃ, πέρνω τὸ ποδήλατο, ἀνεβαίνω — λησμόνησα νὰ σας εἰπῶ ὅτι ἤξευρα καλὰ ποδήλατο, γιατὶ μὲ εἶχε μάθῃ ὁ Τάκης τὸ παιδί τοῦ δικαστοῦ ποῦ εἴμεθα συμμαθηταὶ — καὶδρόμο.

Ἔτσι λοιπὸν μὲ γέλια ἔτρεχα καὶ δὲν ἐτολμοῦσα νὰ γυρίσω τὰ μάτια μου 'ς τὸν ποδηλάτη. Εἶχα προχωρήσῃ πολύ, ὅταν ἔξαφνα ἀκούω κάτι φωνές, ποῦ ὅταν τὲς συλλογίζομαι μὲ πιάνει ἀνατριχίλα :

— Ἔ!... σὺ παιδί... μωρέ, στάσου... δὲν ἀκοῦς!... ἔ..

Μισογυρίζω καὶ βλέπω τὸ φίλο νὰ με κυνηγᾷ μὲ ὅλη του τὴ δύναμι, ἐνῷ ἐγὼ σκυμμένος κάτω, πεθαμμένος ἀπὸ τὰ γέλια ἔκανα τὸν κουφὸ καὶ ἔτρεχα.

Μόλις ὅμως ἔστρεψα τὴ γωνία ἑνὸς σπιτιοῦ καὶ νὰ τὸ σκυλάκι τῆς κυρὰ-Στάθαινας, ποῦ ἐσκούπιζε 'ς τὴν πόρτα, ἕτοιμο νὰ με γαυγίσῃ. Ἔμπρὸς ὁ σκύλος ἀκίνητος, 'πίσω ὁ ἐχθρός μου, ποῦ ἀπὸ ποδηλάτης ἔγινε τώρα πεζοπόρος. Βαρῶ τὸ κουδοῦνι, τὴ σφυρίκτρα, βάζω τὲς φωνές, ἐκεῖνο ἐκεῖ ἀκλόνητο, ἀσάλευτο. Δὲν ἐπρόφθασα νὰ παραμερίσω, ἀφοῦ δὲν παρεμέριζεν ἐκεῖνο, καὶ ἰδοὺ τὸ κακόμοιρον τὸ σκυλάκι καταπατημένο, μισοφοφισμένο ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὲς ρόδες τοῦ ποδηλάτου μου. Τότε πλέον ἡ Κυρὰ-Στάθαινα ἀγριεμένη, μὲ μάτια γουρλωμένα ἀπὸ τὴν ὀργήν της, κτυποῦσε κάτω τὰ κόδια της καὶ ἤθελε νὰ μου καταφέρῃ τὴν πελώρια σκοῦπα.

Μόλις ξέφυγα τὸ κτύπημα μ' ἔπιασαν κάτι δαιμόνια γέλια, ἐνῷ ἡ κυρὰ-Στάθαινα ἄρπαξε τὸ σκυλάκι 'ς τὴν ἀγκαλιά της καὶ μὲ τὴ σκοῦπα 'ς τὸ δεξί της χέρι τὸ βάζει 'στὰ πόδια γιὰ μένα, μαζὶ μὲ τὸν ποδηλάτη που εἶχε φθάσῃ ἐκείνη τὴ στιγμή.

— Μπρὲ ποῦθεν ἐπῆγες τὸ παληόπαιδο ; δέν το βλέπω πιά... ἐρωτοῦσεν ἡ κυρὰ Στάθαινα.

— Νά... κυρά μου... μακρυά .. 'κεῖ κάτω ... τῆς ἀπαντοῦσε λαχανιασμένος ὁ ποδηλάτης.

Ἕως αὐτὸ τὸ μέρος τὸ πρᾶγμα ἦτο πολὺ ἀστεῖο καὶ γιαυτὸ δὲν ἔπαυα νὰ γελῶ, ἀλλ' ἀπὸ 'δῶ καὶ πέρα τὸ παιγνίδι ἔγινεν ὀλίγο σοβαρό. Ἐγὼ ἄρχισα νὰ κουράζωμαι, ἐνῷ οἱ ἐχθροί μου ἔτρεχαν μὲ περισσότερη μανία. Ἀμέσως ἐδείλιασα. Σκέφθηκα νὰ γυρίσω, νὰ πέσω 'ς τὰ γόνατά τους, νὰ τοὺς παρακαλέσω, νὰ μετανοήσω, ἀλλὰ πάλι ἐσυλλογιζόμουν τὴ δυστυχισμένη πλάτη μου. Πέρνω λοιπὸν θάρρος, γιατὶ οἱ ἐχθροί μου μὲ εἶχαν πλησιάσῃ πολύ, κυττάζω μιὰ στιγμὴ 'ςτὸν οὐρανὸ ἱκετευτικὰ καὶ δρόμο. Εἴχαμε φθάσῃ μέσα 'ς τὴν πόλι, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν βλέπω πλέον ἐμπρός μου. Τρέχω καὶ μόνον τρέχω. Ἔξαφνα αἰσθάνομαι ἕνα δυνατὸ τιναγμὸ καὶ γύρω μου κάτι κρότους σὰν νὰ πέφτουν κεραυνοί,

Ἤλθα μιὰ στιγμὴ 'ς τὰ συγκαλά μου καὶ τί νὰ ἰδῶ... τὸ ποδήλατό μου εἶχε ξαπλώσῃ κάτω ἕνα μάγειρα καὶ

γύρω του ἦταν σκορπισμένη μιὰ λαμαρίνα μὲ κουλουράκια.

Τὰ μάτιά μου ἄρχισαν νὰ θολώνουν· κάτι κτύπους καὶ κάτι ἀγριοφωνὲς ἀκούω ἀπὸ πίσω μου σὰν νὰ βγαίνουν ἀπὸ χίλια στόματα, τὰ πόδια μου δὲν κινοῦν πιὰ τὲς ρόδες, τὰ χέριά μου δὲν γυρίζουν πιὰ τὸ τιμόνι. Μισογυρίζω νὰ ἰδῶ τοὺς ἐχθρούς μου... ὅ,τι εἶδα ἐκείνη τὴ στιγμὴ δὲν θὰ το ξεχάσω ὅσω ζῶ : Ἡ Κυρὰ-Στάθαινα ἦταν ἕτοιμη νὰ μου καταφέρῃ τὴ φοβερὴ σκοῦπα ὁ μάγειρος εἶχε βάλῃ τὰ χέρια σὰν κανένας περίφημος δρομεὺς καὶ ἔτρεχε μὲ ὅση δύναμιν ἔτρεχε καὶ ὁ ποδηλάτης... ἄ... μὲ εἶχε πλησιάσῃ κοντὰ ἕνα βῆμα, μὲ τὸ χέρι ἀνοικτὸ νὰ με συλλάβῃ. Τρέμω, φοβοῦμαι, τὰ χάνω, ἔτυχε καὶ μιὰ πέτρα ἐκεῖ μπροστά καὶ ἀμέσως Νίκος, ποδήλατο, ποδηλάτης, μάγειρος, Κυρὰ-Στάθαινα, σκοῦπα σκυλάκι, (γιατὶ ὅλα ἐσκόνταψαν 'ς ἐμένα ποῦ ἔπεσα πρῶτος,) βρεθήκαμε κυλισμένοι χάμω 'στὰ χώματα.

Δὲν ἐνοοῦσα τίποτε, ἤμουν ἀναίσθητος καὶ μόνο τὸ κεφάλι μου φαινόταν ὅτι μοῦ πονοῦσε δυνατά. Ὅταν συνῆλθα λιγάκι, ἕνα βλέμμα δειλὸ φέρνω γύρω μου. Στὴ γωνία ἑνὸς φαρμακείου βρίσκεται τὸ κατακομματιασμένο ποδήλατο καὶ ἡ κυρὰ-Στάθαινα ὡμιλοῦσε μὲ ἕναν κλητῆρα. — Μὰ κυρά μου...

— Μὰ δὲν εἶνε τρόπος κύρ-κλητῆρα, νὰ μοῦ πατήσῃ τὸ σκυλάκι μου...

— Δὲν πειράζει τώρα τὸ γιατρεύεις 'ςτὸ φαρμακεῖο καί...

Δὲν ἐπρόφθασα νὰ ἀκούσω τὰ ἄλλα, γιατὶ ὁ μάγερας κι' ὁ ποδηλάτης μ' ὡδηγοῦσαν μὲ σπασμένο κεφάλι 'ςτὸ φαρμακεῖο. Στὴν πόρτα καθόταν ἕνας, ποῦ τὰ σκοτισμένα μάτια μου τὸν 'πῆραν γιὰ ἐλέφαντα. Ὕστερα εἶδα ὅτι ἦταν ὁ φαρμακοποιός. Ξεύρετε λοιπὸν τί ἔγινε ; Τὴν ἄλλην ἡμέρα μέσα ἀπὸ τὸ κρεββάτι μου, ποῦ κάθησα τόσες μέρες μὲ σπασμένο κεφάλι, εἶδα τὸν πατέρα μου νὰ ψάχνῃ τὲς τσέπες του γιὰ παράδες διὰ τοὺς λογαριασμούς, ποῦ τοῦ ἐπαρουσίασαν ὅλα μαζὶ τὰ πρόσωπα τῆς χθεσινῆς κωμῳδίας, ὁ καθεὶς δι' ὅ,τι ἔπαθεν ἀπὸ τὴν κακοκεφαλιά μου.

Ἀπὸ 'κείνη λοιπὸν τὴν ἡμέρα, ὅποτε βλέπω παιδὶ σὲ ποδήλατο, θυμοῦμαι μὲ φρίκη τὸ πάθημά μου, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔμαθα ὅτι δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἐγγίζωμε τὸ ξένο πρᾶγμα. Νίκος».

Διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς.
ΤΙΚ-ΤΑΚ, ἐτῶν 16.

ΠΙΘΗΚΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ. — Περιηγητής, ἐπανελθὼν ἐσχάτως ἀπὸ τὸ Τρανσβάλ τῆς Ἀμερικῆς, διηγεῖται ὅτι κάτοικός τις τῆς πρωτευούσης Πρετορίας, κάτοχος ἑνὸς τῶν πολυαρίθμων χρυσωρυχείων τῆς χώρας ἐκείνης, εἶχε δύο πιθήκους πολὺ εὐφυεῖς, οἱ ὁποῖοι συνείθιζον νὰ τὸν ἀκολουθοῦν εἰς τὸ μεταλλεῖον. Εἶδον ἐκεῖ τοὺς

ἐργάτας συλλέγοντας τὸ πολύτιμον μέταλλον καὶ χάρις εἰς τὸ μίμητικὸν αὐτῶν ἔνστικτον ἔκαμνον καὶ ἐκεῖνοι τὸ ἴδιον.

Ταχέως συνείθισαν νὰ γνωρίζουν τὸν χρυσὸν κάλλιστα καὶ ἔγιναν οὕτω συνεργάται τόσον δεξιοὶ καὶ ἀκαταπόνητοι, ὥστε ὁ ἰδιοκτήτης τῶν μεταλλείων ἐσκέφθη ὅτι ἠδύνατο νὰ χρησιμοποιήσῃ εἰς τὸ στάδιον τοῦτο καὶ ἄλλους πιθήκους. Ἐπρομηθεύθη λοιπὸν εἰκοσιτέσσαρας ἀκόμη, οἱ ὁποῖοι διδαχθέντες τὴν τέχνην ἀπὸ τοὺς δύο πρώτους, ἔγιναν μετ' ὀλίγον ἱκανοὶ νὰ ἀναπληρώσουν πέντε ἢ ἓξ ἐργάτας καὶ συνεσώρευον κάλλιστα εἰς μικροὺς σωροὺς τὸ ὀρυκτόν. Ὁ ἰδιοκτήτης ἐφαίνετο λίαν εὐχαριστημένος, ἀπὸ τὴν καινοτομίαν του, καὶ δικαίως. Οἱ πίθηκοι ἀνεδείχθησαν τέλειοι ἐργάται, ἀπηλλαγμένοι ἀπὸ τὰς ἀνθρωπίνους κακίας καὶ πλήρεις ἀρετῶν. Ἦσαν τίμιοι, δὲν ἔκλεπτον τὸν χρυσόν, δὲν ἔπινον πνευματώδη ποτά, δὲν καθυστέρουν, δὲν ἦσαν ἀπαιτητικοί, δὲν ἔκαμνον ἀπεργίας. Πρότυπα ἐργατῶν χρηστῶν καὶ ἀκαταπονήτων τέλος, οἱ ὁποῖοι δύνανται νὰ χρησιμεύσουν ὡς ἀξιομίμητον παράδειγμα εἰς πολλὰ παιδία.

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 276)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ'.

ΜΙΑ ΚΡΙΣΙΜΟΣ ΩΡΑ

Ὁ Φίλιππος ηὐχαρίστησε τὴν μητέρα του καὶ ἔτρεξε περιχαρὴς νὰ εὕρῃ τὸν Λίλυβελ καὶ νὰ τῷ δώσῃ τὰ περυσινά του φορέματα. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ὁ μικρὸς μαῦρος μετεμορφώθη ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν καὶ οὕτως εὐπρεπῆ ὁ Φίλιππος τὸν ὡδήγησε πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην Θωμᾶν, ὁ ὁποῖος, ἀνήκων καὶ αὐτὸς εἰς τὴν αἰθιοπικὴν φυλήν, εὐχαρίστως ἐδέχθη τὸν μικρόν του ὁμόφυλον καὶ ὑπεσχέθη νὰ τὸν κρατήσῃ μαζί του εἰς τὸν σταῦλον, φθάνει νὰ ἤθελεν ἡ λαίδη Ἔνσβορτ.

Τὴν ἑσπέραν ἐκείνην μέγα συμπόσιον ἐδόθη εἰς τὸν σταῦλον. Ὁ Φίλιππος ἔγινεν ἄφαντος εὐθὺς μετὰ τὸ γεῦμα, ἐθεάθη δὲ καὶ ὁ Βασέτος ἐξερχόμενος ἀπὸ τὸ ὄπισθεν μέρος τῆς οἰκίας καὶ διευθυνόμενος πρὸς τὸν σταῦλον, μ' ἓν κάνιστρον σκεπασμένον μὲ μίαν πετσέταν.. Ὁ Λίλυβελ ἔφαγε καὶ ἐχορτάσθη ὅσον ποτὲ εἰς τὴν ζωήν του, ὁ δὲ Φίλιππος πολὺν καιρὸν εἶχε νὰ αἰσθανθῇ τόσην χαρὰν καὶ εὐτυχίαν.

Ἡ λαίδη Ἔνσβορτ δὲν κατεδέχθη οὔτε κἂν νὰποκριθῇ, ὅταν την ἠρώτησαν ἂν ἤθελε νὰ προσληφθῇ ὁ Λίλυβελ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ σταύλου. Τὸ ἀντικείμενον τοῦτο ἦτο ἀνάξιον προσοχῆς ἐκ μέρους της· ὁ Θωμᾶς ἂς ἔκαμνε ὅ,τι ἤθελεν. Οὕτω χωρὶς δυσκολίαν ὁ Λίλυβελ ἐγκαθιδρύθη εἰς τὸν σταῦλον καὶ ἔγινε τρόφιμος τῆς λαίδης Ἔνσβορτ. Ἐπί τινα καιρὸν τὰ πράγματα ἐπήγαιναν θαυμάσια. Ὁ Λίλυβελ δὲν ἔδιδεν ἀφορμὴν παραπόνου καὶ ὁ Φίλιππος ἦτο κατενθουσιασμένος μὲ τὴν διαγωγὴν τοῦ φίλου του. Τὸ μόνον κακὸν ἐξ ὅλης αὐτῆς τῆς ἱστορίας ἦτο ὅτι ὁ Φίλιππος, παρὰ τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας Ἔνσβορτ διήρχετο τὸ περισσότερον μέρος τῆς ἡμέρας μὲ τὸν μικρόν του προστατευόμενον καὶ μὲ τὸν Θωμᾶν, ὁ ὁποῖος, ὅσον τίμιος ἄνθρωπος καὶ ἂν ἦτο, δὲν εἶχε βεβαίως τρόπους ἱκανοὺς νὰ χρησιμεύσουν ὡς πρότυπον διὰ τὴν ἀνατροφὴν παιδίου τῆς καλῆς τάξεως.

Ὁ Φίλιππος δὲν παρήκουεν ἀπὸ κακίαν ἢ ἀπὸ πεῖσμα· ἀλλὰ πρὶν το συλλογισθῇ ὅτι τῷ ἦτο ἀπηγορευμένον, εὑρίσκετο εἰς τὸν σταῦλον καθήμενος ἐκάνω εἰς κανένα καλάθιον καὶ συνομιλῶν περὶ τῆς Δέας, τῆς Κελίνας καὶ τῆς θείας Ἀντωνίας.

Ἡ κυρία Ἔνσβορτ, ὅλη παραδεδομένη εἰς τὰς φροντίδας, τὰς ὁποίας ἀπῄτει παρ' αὐτῆς τὸ νεογέννητον, δὲν ἐννόει ὅτι παρημέλει τὸν Φίλιππον, ὅτι δὲν ἐδείκνυε πλέον πρὸς αὐτὸν τὴν ἰδίαν στοργὴν καὶ ὅτι τὸ παιδίον, ἴσως χωρὶς νὰ το ἐννοῇ, ὑπέφερεν ἀπὸ τὴν ψυχρότητα αὐτήν. Ἐπίσης δὲν παρετήρει ὅτι τὸ παιδίον ἀηδίαζε πλέον καὶ τὰ μαθήματα καὶ τὴν ζωγραφικήν, τὴν ὁποίαν τόσον ἄλλοτε ἠγάπα, καὶ ὅτι ἡ ἀμέλεια αὕτη προήρχετο ἀπὸ λόγους ὑγείας. Ἔβλεπε μὲν πόσον ἦτο ἰσχνὸν καὶ ὠχρὸν τὸ παιδίον, ἀλλ' ἐνόμιζεν ὅτι τοῦτο ἦτο ἀποτέλεσμα ταχείας ἀναπτύξεως, χωρὶς νὰ ὑποπτεύσῃ ὅτι ἠδύνατο νὰ ἔχῃ αἴτιον ἠθικόν.

«Διατρέχει τώρα περίοδον μεταβατικήν, — ἔλεγε· μεταβαίνει ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας εἰς τὴν ἐφηβικήν».

Διέτρεχε τῷ ὄντι περίοδον μεταβατικήν: μετέβαινεν ἀπὸ τὴν στοργὴν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον, εἰς τὴν ἀμέλειαν καὶ τὴν ἀδιαφορίαν· ἀπὸ τὴν θερμὴν καὶ ἡλιόλουστον μεσημβρίαν, εἰς τὸν ψυχρὸν καὶ ὁμιχλώδη βορρᾶν· ἀπὸ τὴν ἀπέριττον καὶ φυσικὴν ζωήν, εἰς ζωὴν ψευδῆ καὶ ἐπιτετηδευμένην. Ἦτο φυτὸν τοῦ ἀγροῦ, τὸ ὁποῖον ἔκλεισαν ἐξαίφνης εἰς θερμοκήπιον. Καὶ τὸ φυτὸν ἐμαραίνετο...

«Λίλυβελ, ἠρώτησε μίαν ἡμέραν ὁ Φίλιππος τὸν μικρὸν μαῦρον, ἤθελες νὰ γυρίσουμε 'στὴν πατρίδα μας;

— Ποῦ; εἶπεν ὁ Λίλυβελ.

— Εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην.

Ὁ Λίλυβελ ἔκαμεν ἕνα μορφασμόν.

— Ναί· ἤθελα πολὺ νὰ γυρίσω· εἶπε μετὰ τινας στιγμάς. Ἀλλὰ ὄχι μὲ βαπόρι, γιατὶ μὲ πειράζει ἡ θάλασσα. Ἤθελα καλλίτερα νὰ γυρίσω πεζός.

— Πεζός;! μὰ εἶνε πολὺ μακρυά, ἀπήντησεν ὁ Φίλιππος. Θὰ κάμῃς μιὰ ἑβδομάδα καὶ περισσότερον ἴσως γιὰ νὰ φθάσῃς ἐκεῖ πέρα πεζός. — (Ὁ Φίλιππος εἶχεν ἀμυδρὰν ἰδέαν περὶ τῶν ἀποστάσεων.)

— Δὲν ἔχει νὰ κάνῃ! ἀπήντησεν ὁ Λίλυβελ. Πάντα θὰ ἔρθαινα μιὰ φορά! Ἀλλὰ γιατὶ νὰ φύγω μόνος μου; Δέν τους φεύγετε καὶ σεῖς κρυφά, νὰ πᾶμε μαζί;

— Δὲν θέλω νὰ φύγω κρυφά. Ἂν θὰ γυρίσω 'στὴ Νέαν Ὀρλεάνην, θὰ γυρίσω φανερά. Μήπως θὰ κάμω κανένα κακὸ διὰ νὰ το κρύψω; Ἔπειτα ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμμὰ θὰ φύγουν σὲ λίγο γιὰ τὴ Νέαν Ὀρλεάνην καὶ θὰ με πάρουν μαζί τους. Τότε λοιπὸν ἠμπορεῖς καὶ σὺ νὰ ἔλθῃς μαζί μας. Ἡ Κελίνα θὰ χαρῇ πολὺ νὰ σε ἰδῇ.

Ὁ Λίλυβελ ἔκαμεν ἕνα ἄλλον μορφασμόν, εἰς σημεῖον ἐπιβεβαιώσεως, ἂν καὶ δὲν ἦτο ποσῶς πεπεισμένος κατὰ βάθος ὅτι ἡ μήτηρ του θὰ τὸν ἐδέχετο μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας.

Ὀλίγον καιρὸν μετὰ τὴν συνομιλίαν αὐτήν, ἐνῷ ὁ Φίλιππος ἦτο ἤδη βέβαιος ὅτι θὰ ἐπραγματοποιεῖτο ἐπὶ τέλους ἡ γλυκυτάτη του ἐλπίς, ὁ κύριος Ἔνσβορτ ἐκλήθη ἐξαίφνης εἰς τὸ Φὰρ-Οὐέστ ὅπου ἀνεχώρησε κατεσπευσμένως χάριν σπουδαιοτάτης ὑποθέσεως. Ἐγίνετο ἐκεῖ μία σιδηροδρομικὴ γραμμή, ἐκ τῆς ὁποίας ἐκινδύνευον μεγάλως τὰ συμφέροντα τῆς λαίδης Ἔνσβορτ καὶ τῆς «μικρᾶς κληρονόμου» διὰ τοῦτο ἡ παρουσία σοῦ κυρίου Ἔνσβορτ ἦτο ἀναγκαιοτάτη. Ὥστε καὶ πάλιν ὁ Φίλιππος ἔμεινε μὲ τὸ ὄνειρόν του...

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ Λίλυβελ ἐσχετίσθη μὲ ἕνα ὑποδηματοκαθαριστὴν, ὀλίγον μεγαλήτερον ἀπὸ αὐτὸν κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἀλλ' ἐπίσης μαῦρον κατὰ τὸ χρῶμα. Τὸν περισσότερον καιρὸν διήρχετο μὲ τὸν νέον του φίλον, ἐνίοτε μάλιστα ἔκαμνε πολλὰς ἡμέρας νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ὅταν ἐπέστρεφεν ἦτο λερωμένος, κουρελιασμένος, πεινασμένος, ἐλεεινός. Ἐκ τούτου ἐκινδύνευε μεγάλως νὰ ἐξαντληθῇ τόσον ἡ ἰματιοθήκη ὅσον καὶ ἡ ὑπομονὴ τοῦ Φιλίππου. Ἀλλὰ τὸ χειρότερον ἦτο ὅτι τώρα ἤρχισαν νὰ γίνωνται ἄφαντα καὶ διάφορα πράγματα ἀπὸ τὴν οἰκίαν· μαχαίρια, περόνια, κοσμήματα καὶ χρήματα ἀκόμη.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ Λίλυβελ, περιωρισμένος κατ' ἀρχὰς εἰς τὸν σταῦλον, ἤρχισε νὰ πηγαίνῃ καὶ ἔως τὸ μαγειρεῖον καὶ ἀπὸ ἐκεῖ εἰς τὸ σκευοφυλάκιον τοῦ Βασέτου καὶ ἀπὸ ἐκεῖ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Φιλίππου καὶ ἀπὸ ἐκεῖ πλέον εἰς ὅλα τὰ δωμάτια τῆς οἰκίας, πρὸς μεγάλην δυσαρέσκειαν τῆς λαίδης Ἔνσβορτ. Μίαν ἡμέραν εὗρε τὸν μικρὸν μαῦρον εἰς τὸ καλλυντήριόν της, ἐξετάζοντα καὶ ἐγγίζοντα τὰ διάφορα ἐπὶ τῆς τραπέζης της ἀντικείμενα· ἐθύμωσε δὲ ὑπερβολικὰ καὶ εἶπεν ὅτι ὁ Λίλιβελ ἔγινε πλέον ἀνυπόφορος καὶ ὅτι δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὸν ἀνεχθῇ περισσότερον. Ἡ κλοπὴ ἑνὸς πολυτίμου δακτυλίου, ἡ ὁποία συνέβη ὀλίγον κατόπι, τὴν ἔκαμεν ἔξω φρενῶν, ὡνόμασε τὸν Λίλυβελ κλέπτην καὶ διέταξε νὰ φύγῃ ἀμέσως ἀπὸ τὸ σπίτι της, ἄλλως θὰ τὸν παρέδιδεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐβύθισε τὸν Φίλιππον εἰς βαθυτάτην λύπην. Δὲν ἤθελε κατ' οὐδένα τρόπον νὰ ἴδῃ τὸν Λίλυβελ ἀπαγόμενον εἰς τὴν φυλακήν, οὔτε ἐπίστευε ποτὲ ὅτι ὁ προστατευόμενός του ἦτο ἔνοχος. Ἐν τούτοις ὅμως τὸν ἐπέπληξε, τὸν ἐνουθέτησε, τῷ ἔδωσεν ἐνδύματα νέα καὶ ὅσα χρήματα εἶχεν εἰς τὸ θυλάκιόν του, καὶ τῷ εἶπε νὰ ὑπάγῃ νὰ εὕρῃ καμμίαν θέσιν διὰ νὰ κερδίζῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 49ος

Λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῶν δημοσιευθησομένων ἐν τοῖς φυλλαδίοις τῆς «Διαπλάσεως» τῶν μηνῶν Σεπτεμβρίου Ὀκτωβρίου, Νοεμβρίου καὶ Δεκεμβρίου 1896.

Ὅροι τοῦ διαγωνισμοῦ.

Οἱ μέλλοντες νὰ συμμετάσχωσι τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου τῶν λύσεων θὰ διαιρεθῶσιν εἰς τρεῖς τάξεις ἀναλόγως τῆς ἡλικίας των: ἤτοι εἰς τὴν *μικρὰν τάξιν*, *τὴν μεσαίαν* καὶ τὴν *ἀνωτέραν*.

Εἰς τὴν *μικρὰν τάξιν* ὑπάγονται οἱ μικρότεροι ἐκ τῶν φίλων τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, τουτέστιν οἱ ἔχοντες ἡλικίαν μέχρις ἑνδεκα ἐτῶν συμπεπληρωμένων.

Ἡ *μεσαία τάξις* περιλαμβάνει τοὺς ἔχοντας ἡλικίαν 12 ἕως 15 ἐτῶν συμπεπληρωμένων.

Καὶ εἰς τὴν *ἀνωτέραν τάξιν* ὑπάγονται πάντες οἱ λοιποὶ ἀναγνῶσται τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ἀπὸ δεκαέξ ἐτῶν καὶ ἄνω, διότι τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ τὴν διαβάζουν ἀπλήστως καὶ αἱ μάμμαι ἀκόμη καὶ οἱ πάπποι τῶν συνδρομητῶν μας.

Χάριν εἰς τὴν ὑποδιαίρεσιν ταύτην, ἕκαστος συνδρομητὴς τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ θὰ συναγωνίζεται μετὰ συνομηλίκων του.

Ἔχει δὲ τὸ δικαίωμα πᾶς συνδρομητὴς καὶ πᾶσα συνδρομήτρια νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν, ἢ ἀντ' αὐτοῦ εἰς ἡ μία ἐκ τῶν ἀδελφῶν του.

Μεταξὺ τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων, ἃς δημοσιεύομεν, ὑπάρχουσιν ἐπίτηδες διὰ τὴν μικρὰν τάξιν εὐκολώταται πνευματικαὶ ἀσκήσεις, καὶ ἄλλαι πάλιν ἀναλόγως δυσκολώτεραι διὰ τὰς μεγαλητέρας τάξεις τῶν ἀναγνωστῶν μας.

Αἱ λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων ἑκάστου φυλλαδίου πρέπει νὰ στέλλωνται ἐγκαίρως, ὥστε νὰ φθάνωσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας πρὸ τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας, μέχρι τῆς ὁποίας στέλλονται αὗται καὶ ἥτις σημειοῦται ἑκάστοτε ὑπὸ τὴν ἐπικεφαλίδα τῶν προτεινομένων πνευματικῶν ἀσκήσεων. Αἱ μετὰ τὴν τεταγμένην προθεσμίαν στελλόμεναι λύσεις δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν.

Οἱ στέλλοντες λύσεις πρέπει νὰ γράφωσιν αὐτὰς εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου *τίποτε ἄλλο* νὰ μὴ εἶνε γεγραμμένον ἐκτὸς τῶν λύσεων, διότι, καὶ ἂν εἶνε γεγραμμένον ἄλλο τι, *δὲν* λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Αἱ λύσεις πρέπει νὰ γράφωνται ἡ μία ὑπὸ τὴν ἄλλην καὶ ὄχι εἰς τὴν αὐτὴν γραμμήν, νὰ φέρῃ δὲ ἑκάστη τὸν ἀριθμὸν τῆς πνευματικῆς ἀσκήσεως εἰς ἣν ἀναφέρεται.

Ἐπὶ τῆς κεφαλίδος πρέπει νὰ γράφεται ὁ τόπος τῆς διαμονῆς, ἡ χρονολογία, τὸ ἀληθὲς ὄνομα καὶ τὸ ψευδώνυμον (ἂν ἔχῃ) τοῦ στέλλοντος τὰς λύσεις, καὶ ἀφεύκτως ἡ ἡλικία του. Ἐὰν παραλείπεται ἡ ἡλικία, αἱ λύσεις δὲν συμπεριλαμβάνονται εἰς τὸν διαγωνισμόν, διότι ἄνευ αὐτῆς εἶνε ἀδύνατον νὰ γνωρίζωμεν μὲ ποίαν ἐκ τῶν τριῶν τάξεων συναγωνίζεται ὁ στέλλων αὐτάς.

Ἀπονομὴ τῶν βραβείων.

Πρῶτον βραβεῖον θὰ λάβωσι τρεῖς ἐκ τῶν διαγωνισθησομένων, ἤτοι ἀνὰ εἷς ἐξ ἑκάστης τῶν τριῶν τάξεων, ὁ ἔχων τὰς περισσοτέρας ὀρθὰς λύσεις μεταξὺ τῶν ἄλλων συνομηλίκων του. Ὀρθαὶ λύσεις θεωροῦνται αἱ συμφωνοῦσαι καθ' ὁλοκληρίαν πρὸς τὰς ὑπὸ τῆς «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» δημοσιευομένας. Εἰς ἕκαστον τούτων θὰ δωρηθῶσιν ἀνὰ τρεῖς διάφοροι τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν ὑποτεμημένων. *Προσέτι θὰ ἀπονεμηθῇ εἰς αὐτοὺς ἡ τιμὴ τῆς δημοσιεύσεως τῆς εἰκόνος των ἐν τῇ* ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ.

Δεύτερον βραβεῖον θὰ λάβωσιν ἓξ ἐκ τῶν διαγωνισθησομένων, ἤτοι ἀνὰ δύο ἐξ ἑκάστης τάξεως, οἱ ἔχοντες τὰς περισσοτέρας ὀρθὰς λύσεις μετὰ τοὺς λαβόντας τὸ πρῶτον βραβεῖον. Εἰς ἕκαστον τούτων θὰ δωρηθῶσιν ἀνὰ δυὸ τόμοι τῆς πρώτης ὁμοίας περιόδου τῆς «Διαπλάσεως»

Τρίτον βραβεῖον θὰ λάβωσιν ἐννέα ἐκ τῶν διαγωνισθησομένων, ἤτοι τρεῖς ἐξ ἑκάστης τάξεως, οἱ ἔχοντες τὰς περισσοτέρας ὀρθὰς λύσεις, μετὰ τοὺς λαβόντας τὸ δεύτερον βραβεῖον. Εἰς ἕκαστον τούτων θὰ δωρηθῇ ἀνὰ εἷς μόνον τόμος.

Ἐπαίνους θὰ τύχωσι πάντες οἱ ἔχοντες ὀρθὰς λύσεις ὄχι ὀλιγωτέρας τοῦ ἡμίσεως τῶν λύσεων ἃς εὗρον οἱ λαβόντες τὸ τρίτον βραβεῖον ἐξ ἑκάστης τάξεως.

Εὐφήμου μνείας θὰ τύχωσι οἱ ἔχοντες ὀρθὰς λύσεις ὄχι ὀλιγωτέρας τοῦ ἡμίσεως τῶν λύσεων ἃς εὗρον οἱ τυχόντες ἐπαίνου ἐξ ἑκάστης τάξεως.

Τῶν δὲ λοιπῶν θὰ δημοσιευθῶσιν ἁπλῶς τὰ ὀνόματα μὲ τὸ ποσὸν τῶν λύσεων ἃς εὗρον.

Ἐκτὸς διαγωνισμοῦ.

Οἱ τυχόντες εἰς προηγουμένους διαγωνισμοὺς τῶν λύσεων ἑνὸς οἱουδήποτε βραβείου εἰς μίαν ἐκ τῶν τριῶν τάξεων, δὲν δύνανται νὰ συναγωνίζωνται διὰ τὸ ἴδιον ἢ διὰ κατώτερον βραβεῖον εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν, καὶ τίθενται τιμητικῶς *ἐκτὸς διαγωνισμοῦ*, ἐὰν ὁ ἀριθμὸς τῶν λύσεών *των τοῖς παρέχῃ τὸ δικαίωμα* εἰς τὸ ἴδιον ἢ εἰς κατώτερον βραβεῖον ἐκείνου οὗ ἔτυχεν ἄλλοτε. Δὲν τίθενται δὲ ἐκτὸς διαγωνισμοῦ, μόνον ἐὰν διαγωνίζωνται εἰς τάξιν μεγαλητέραν ἢ πρίν, ἢ εἰς τὴν ἰδίαν μὲν τάξιν, ἀλλὰ δι' ἀνώτερον βραβεῖον, ἐκείνου οὗ ἔτυχον ἄλλοτε.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ *Διδάσκαλος*.—*Δεῖξε μὲ τὸν δάκτυλόν σου τὴν Γαλλίαν εἰς τὸν χάρτην!*

Ὁ *Λέων τῆς Ἀφρικῆς*.—Κύριε, ἡ μομμά μοῦ εἶπε πῶς δὲν εἶνε εὐγενὲς νὰ δείχνῃ κανεὶς μὲ τὸν δάκτυλόν του.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ὀλυμπιονίκου

* * *

Ἡ μήτηρ ἐπικλήθη διὰ μακρῶν τὸν μικρὸν Κώσταν.

Ὁ δὲ μικρὸς Κώστας μετ' ἄκρας σοβαρότητος:

—Τὰ πολλὰ λόγια εἶνε φτώχεια, μαμμά!

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Τζι-Τζὶ Μπούμ-Μπούμ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Παρακαλῶ ὅσους ἐβραβεύθησαν εἰς διαγωνισμοὺς νὰ μοῦ στείλουν τὰς φωτογραφίας των διὰ νὰ τας δημοσιεύσω. Ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν μὴ βραβευθέντων θὰ μοῦ κάμουν μεγάλην εὐχαρίστησιν ὅσοι μοῦ στείλουν ἀπὸ μίαν των φωτογραφίαν. Πρῶτον θὰ γνωρίσω τὴν μορφήν των· ἔπειτα εἰμπορεῖ νὰ βραβευθῶν καὶ αὐτοὶ καμμίαν φοράν.

Πῶς σου ἐπέρασεν ἡ ἰδέα ὅτι μοῦ εἶνε ἐνοχλητικαὶ αἱ ἐπιστολαί σου, ἀγαπητή μου *Ἰωνίς*; Μὰ εἶνε δυνατὸν αὐτό; Ἐγὼ νὰ ἔχω δυσαρέσκειαν ἐναντίον σου; Ὅταν ἔλθῃς εἰς τὸ Γραφεῖόν μου, καθὼς μοῦ ὑπόσχεσαι, ἡ Μάρθα καὶ ὁ Ἀνανίας θὰ σε βεβαιώσουν πόσον σε ἀγαπῶ καὶ πόσον ἔχεις ἄδικον νὰ παραπονῆσαι..

Μόνον σύ, *Στάδιον τῆς Νικοπόλεως*; Καὶ ποῖος ἀπὸ τοὺς μικρούς μου φίλους δὲν ὀνειροπολεῖ ἓν Πρῶτον Βραβεῖον; Ἀλλὰ τί ἄλλο εἰμπορῶ νὰ κάμω, παρὰ νὰ εὐχηθῶ νὰ το ἀποκτήσῃς γρήγορα;

Κακὰ ἔκαμνες νὰ μὴν ἀναγινώσκῃς τὰς «Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολάς», *Ἡμέρα τῆς Ἐλευθερίας*. Εἰς τὸ ἑξῆς ὅμως, ἀφ' οὗ ἡ *Λύρα τοῦ Ἀρίονος* σοῦ ὑπέδειξε τὰ θέλγητρά των, εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ τας ἀναγινώσκῃς τακτικά. Νὰ εἰπῇς εἰς τὴν *Βασίλισσαν τῶν Ἀνθέων* ὅτι ἔγινε δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν της καὶ νὰ μου γράψῃ.

Αἱ λύσεις, τὰς ὁποίας ἔστειλες, *Χρυσῆ Βροχή*, δὲν ἦσαν τοῦ 45ου Διαγωνισμοῦ, ἀλλὰ τοῦ 46ου, τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ὁποίου θὰ δημοσιευθοῦν λίαν προσεχῶς.

Ἄβρα τοῦ Φαλήρου, δὲν ἔχεις δίκαιον. Ὁ 45ος Διαγωνισμὸς περιελάμβανε τὰς λύσεις τῶν φυλλαδίων 35—52 τοῦ 1895· ἰδικάς σου ἤρχισα νὰ λαμβάνω μόνον ἀπὸ τοῦ 38 φυλλαδίου, δὲν ἔλαβα δὲ καὶ τὰς τοῦ 44—45.

Ἀσημένιο Κῦμα, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐκλέγω, καλέ μου φίλε. Κ' ἐγὼ εἶπα ὅτι «δὲν εἶνε δὰ καὶ τόσο δύσκολον πρᾶγμα μία ἐπιστολὴ» καὶ τώρα ποὺ ἔκαμες τὴν ἀρχήν, ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐξακολουθήσῃς. Νὰ μου φιλήσῃς τὴν *Ἀργείαν Τελέσιλλαν* τὴν ἀλησμόνητον.

Ὀφείλεις 50 λεπτά, *Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου*, διὰ τὴν ἀλλαγὴν τῆς Διευθύνσεώς σου. Καὶ αἱ ἰδικαί σου λύσεις ἀνήκουν εἰς τὸν 46ον Διαγωνισμόν, ὥστε προσεχῶς.

Τὸ ὄνομά σου, τὸ ψευδώνυμόν σου καὶ τὴν ἡλικίαν σου μὴ λησμονήσῃς ἄλλοτε νὰ σημειώνῃς ὑπὸ τὰς λύσεις σου, *Σοφὲ Πιττακέ*.

Ἀπαντῶ καὶ εἰς τὰ δύο γράμματά σου μαζί, *Μαρουσιώτισσα*. Θὰ εἴπω εἰς τὴν *Ἀνθηρὰν Ἀνοιξιν* ὅτι συμφωνεῖτε περὶ τῶν Κυριακῶν μου μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι σὺ ἐσκέφθης ὅτι «ἐδῶ ἀποτελεῖται νέα σειρὰ θαυμάτων, τῶν ὁποίων τὸ πρῶτον εἶνε αὐτὴ ἡ Διάπλασις, τὸ δεύτερον αἱ Κυριακαί της καὶ τὸ τρίτον — αὐτὸ τὸ ξεύρει μόνον ἡ Διάπλασις κτλ μὲ τὴν ὑπομονὴν θὰ το μάθωμεν καὶ ἡμεῖς». Ἐννοεῖς βέβαια τὴν νέαν μου καινοτομίαν, *Μαρουσιώτισσα*. Δὲν εἶν' ἔτσι;

Ὅταν ἔγραφε τὰς περὶ Φυτοφάγων ἐπιστολὰς ὁ κ. Φαίδων δὲν ὑπέθετε ὅτι μεταξὺ τῶν μικρῶν ἀναγνωστῶν του θὰ εὑρίσκοντο καὶ φυτοφάγοι τόσον ἐνθουσιώδεις, ὅσον π. χ. ὁ *Βραστὴς τῆς Φύσεως*, ὁ ὁποῖος δὲν τρώγει κρέας ποτὲ καὶ μου γράφει μὲ τόσην πειστικότητα, συνηγορῶν ὑπὲρ τῆς φυτοφαγίας, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰπαγορεύσω σήμερον εἰς τὴν Μάρθαν νὰ μαγειρεύσῃ μίαν δρνιθα! Ὁπωσδήποτε, *Βραστὲ τῆς Φύσεως*, ἀφ' οὗ δεχθῇς τὰ συγχαρητήριά μου διὰ τὴν πρὸς τὰ ζῷα ἀγάπην σου, στεῖλέ μου ἀκριβῆ σημείωσιν τῶν ἀριθμῶν πού σου λείπουν διὰ νὰ σοῦ τους στείλω.

«Μὲ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς», μοῦ γράφει σήμερον ὁ *Δὸν Κιχώτης*. Τόσον συνεκινήθη ἀπὸ τὴν τελευταίαν «Ἀθηναϊκὴν Ἐπιστολὴν» περὶ τῆς Παναγίας. Πῶς μου ἀρέσει ἡ εὐσέβεια τοῦ *Δὸν Κιχώτη*!

Ἐκεῖνος ὁ κύριος, ποὺ εἶδεν εἰς τὸ Γραφεῖόν μου ἡ φίλη σου, *Ἀθηναΐς*, δὲν ἦτο οὔτε ὁ Ἀνανίας, οὔτε ὁ κ. Φαίδων. Ἦτο ἕνας ἄλλος συνεργάτης μου, ὁ ὁποῖος δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ εἴπω τὄνομά του. Ἐγέλασε μὲ τὴν παρατήρησιν τῆς φίλης σου χωρὶς νὰ θυμώσῃ διόλου, διότι, καθὼς μου εἶπεν, ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον κρατεῖ κανεὶς τὴν πέννα, δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν ἀξίαν τῶν γραφομένων του...

«Εὖγε καὶ τρὶς εὖγε» προσφωνεῖ εἰς τὴν Ἰουλίαν τὸ *Ἥσυχο Ἀεράκι*. Ὅλοι τελοσπάντων οἱ φίλοι μου κατευχαριστημένοι μὲ τὴν ἐπιστροφήν της. Ἀλλὰ δὲν πιστεύω ἡ Ἰουλία νὰ θελήσῃ νὰ τοις εἴπῃ τὸ ὄνομά της.

Νὰ ἐκλέξῃς ἓν ἄλλο ψευδώνυμον, φίλε Ι. Δουρίντε καὶ νὰ μου γράφῃς συχνὰ τώρα ποὺ ἔκαμες τὴν καλὴν ἀρχήν.

Τί γίνεται ἡ *Φλόξ*, *Φοῖβε Ἀπόλλον*; Τὴν ηὔραστε; Γράψε μου διότι ξεύρω πόσον τὴν ἀγαποῦσες καὶ ἀνησυχῶ.

Εἰς τὰς λύσεις σου δὲν ἐσημείωσες καὶ τὴν ἡλικίαν σου, Κοτίνα Α. Πετσάλη, ἐν ᾧ τοῦτο εἶνε ἀπαραίτητον.

Σοῦ ἔστειλα τὸ φυλλάδιόν πού σου ἔλειπε, *Μυρσίνη*. Ἀσπασμοὺς εἰς τὴν ἀδελφήν σου. Βεβαίως «ἄνευ γραμμάτων ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε τίποτε».

Ἀκούσατε τί μου γράφει ἡ *Μαργαρίτα*: «Προχθὲς πλησίον τῆς λίμνης τοῦ Ζαππείου, ἤκουσα μερικὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα βεβαίως εἶνε συνδρομηταί σου, νὰ ὁμιλοῦν περὶ τῶν Κυριακῶν σου. Εἶχον παράπονα διότι δὲν βραβεύεις

καὶ ἀγόρια, ἀλλὰ μόνον κοράσια, κατὰ τὴν γνώμην των δὲ τὸ Α' Βραβεῖον τῆς Β' Κυριακῆς ἀνήκεν εἰς τὸν *Χαλασμὸν Κόσμου*. Εἰπὲ τους σὲ παρακαλῶ, ὅτι δὲν εἶμαι διόλου μὲ τὴν γνώμην των». Οὔτε κανεὶς ἄλλος, πιστεύω, *Μαργαρίτα*! Φαίνεται ὅτι τὰ παιδιὰ αὐτὰ δὲν εἶνε συνδρομηταί μου· ἄλλως θὰ ἤξευραν ὅτι εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου πολλάκις ἐβραβεύθησαν καὶ ἀγόρια καὶ ὅτι ἡ ἀπάντησις τοῦ *Χαλασμοῦ Κόσμου* ἦλθεν *ὀκπρόθεσμος*. Ἡ ἐρώτησις τῆς Γ' Κυριακῆς εἶνε: ποίαν ἡμέραν προτιμᾶτε ἀπὸ τὰς ἡμέρας *κάθε χρόνου*. Ἐνώησες τώρα;

Γῆ τῆς Ἑλλάδος ἄ; εἶνε λοιπὸν τὸ ψευδώνυμόν σου, καλή μου φίλη, ἀφ' οὗ ἐπιμένεις. Ἀλλὰ σὲ βεβαιῶ ὅτι τὰ ὀνόματα τῶν συνεργατῶν μου δὲν τα γνωρίζεις... Θὰ εἴπω εἰς τὸν Ἀνανίαν νὰ μὴ σε λησμονήσῃ πλέον.

Σὲ συγχαίρω διὰ τὰς μαγειρικάς σου προόδους, *Δάφνη*, καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ μέλλον *ξεσπάθωμα* ὑπὲρ ἐγγραφῆς συνδρομητῶν. Δὲν εἰξεύρω ἂν φορῇ πένθος ὁ *Χαλασμὸς Κόσμου*. κ' ἐγὼ δὲν τον γνωρίζω προσωπικῶς.

Πολὺ ἐχάρην ποῦ ἀνέγνωσα τὴν ἐπιστολήν σου, *Ἤμερε τῆς Ἐλευθερίας* (αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα). Νὰ ἔχω τέτοιους φίλους καὶ νὰ μὴ το ἠξεύρω! Δὲν μου ἔγραφες πρωτήτερα; Τί νὰ σου εἴπω ὅμως! Ποιήματα καὶ διηγήματα μικρῶν δὲν δημοσιεύω. Ὅ,τι ἄλλο θέλεις εὐχαρίστως.

Καχραρίας τοῦ Φαλήρου λοιπόν. Δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου ... Ἂν ὅμως, καθὼς λέγει ἡ παροιμία, τὸ μεγάλο ψάρι τρώῃ τὸ μικρό, ἀλλοίμονον εἰς τὴν μικρὰν *Μαρίδα τοῦ Φαλήρου*!

Ἀμὲ ἡ *Μέδουσα*, ἡ νέα μου φίλη; Ὦ φρίκη! φρίκη! Νὰ φυλάγεσθε, παιδιά μου, ἀπὸ τὴν *Μέδουσαν*. Μοῦ το γράφει καὶ ἡ ἰδία.

Σοῦ τραβῶ τὸ αὐτάκι σου, *Παχὺ Τσῖρε*, διὰ τὴν ἑορτήν σου. Ὡραῖον δῶρον σοῦ ἔκαμαν: 25 φύλλα χάρτου διαφόρων χρωμάτων (5 ἀπὸ κάθε χρῶμα, 5 ἐπὶ 5 = 25) καὶ 25 φακέλους διὰ νὰ μου γράφῃς. Ἐμπρὸς λοιπόν! ὡς τὸ τέλος τοῦ ἔτους νὰ σε τελειώσῃς ὅλα!

Δύνασαι νὰ μου στείλῃς ὅ,τι θέλῃς, *Διογένη Λαέρτιε*, καὶ ἤτο περιττὸν νὰ μ' ἐρωτήσῃς πρίν. Ἴσως δι' αὐτὸ δὲν θὰ μου ἀπήντησες. Θέλω καὶ παραθέλω νὰ ἔχωμεν τακτικὴν ἀλληλογραφίαν.

Σοῦ ἔστειλα ἐπὶ συστάσει ὅ,τι μοῦ ἐζήτησες, *Παρόγθιε Πελαργέ*. Τὸ ψευδώνυμον δεκτόν.

Καλὰ σοῦ εἶπεν ὁ ἀδελφός σου, Οὐρανία Μακρῆ· νὰ μου γράφῃς ὅπως ξεύρεις καὶ ἔννοια σου. Οὔτε εἶχες ἀνάγκην συστάσεως. Δὲν βλέπεις πόσα παιδιὰ μοῦ γράφουν; Ἐμπρὸς λοιπόν, τώρα τακτικά.

Πῶς μου ἀρέσει ἡ τάξις καὶ ἡ ἀκρίβεια τοῦ *Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους*! Ὅ,τι μοῦ στέλλει, τὸ γράφει καθένα εἰς χωριστὸ χαρτὶ καὶ εἰς κάθε χαρτὶ σημειόνει τακτικὰ τὸ ὄνομά του, τὸ ψευδώνυμόν του, τὴν διαμονήν του, τὴν ἡλικίαν του. Καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν μοῦ ἔστειλε α' ἐπιστολήν, (τὸ παιγνίδι τῶν *Σωωτόμων* εἶνε ἀρκετὰ γνωστὸν ἐδῶ) β' Τετράστιχον, γ' Ποιημάτιον εἰς τοὺς Συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως, δ' Παιδικὸν Πνεῦμα, ε' Πνευματικὰς Ἀσκήσεις καὶ στ' Λύσεις—ἐξ φύλλα χάρτου τὸ ὅλον!

Πόσον ἐλυπήθην ποῦ δὲν ἠμπόρεσα νὰ ἀνταποκριθῶ εἰς τὴν πρόσκλησίν σου, *Λίδη τοῦ Κηφισσοῦ*! Ἀλλὰ εἶχα τόσας ἐργασίας ἐκεῖνο τὸ Σάββατον!

Τὰ φυλλαδιά σου, *Ἑλληνὶς Καλλιτέχνις*, εἶνε δυνατὸν νὰ στέλλωνται εἰς Παρισίους. Ὥστε στεῖλε 50 λεπτὰ διὰ τὴν νέαν ταινίαν. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τοὺς σπόρους. Θὰ τους φυτεύσω τὸν Μάρτιον χωρὶς ἄλλο.

Ἀσπασμοί, πληροφορίας.— *Ὁ Χριστόφορος Κολόμβος* μὲ παρακαλεῖ νὰ εἴπω εἰς τὸν *Χαλασμὸν Κόσμου* ὅτι δεικνύει *Δὸν Κιχώτειον* ἱπποτισμὸν νὰ κυνηγᾷ τὴν μικρὰν *Μαρίδα τοῦ Φαλήρου*, τὴν ὁποίαν ἂν ἦτο Καχραρίας θὰ ὑπερήσπιζεν ἀπὸ τὰς ἀδίκους ἐπιθέσεις του. Ὁπωσδήποτε ζητεῖ τὸ ὄνομά του, διὰ νὰ τῷ εἴπῃ καὶ αὐτὸς τὸ ἰδικόν του, μὲ μπιλιέτα. — Ἡ *Ἀνθισμένη Μυγδαλιὰ* ἀσπάζεται τὸν *Γεωγράφον Στράβωνα* (τὸν ὁποῖον γνωρίζει.) τὸ *Στάδιον τῆς Νικοπόλεως*, τὴν *Λύραν τοῦ Ἀρίονος*, (τὴν ὁποίαν μακαρίζει)· ἡ *Ἡμέρα τῆς Ἐλευθερίας* τὴν *Ἡρωϊκὴν Πάργαν* καὶ τὸ *Ῥόδον τοῦ Κερμεδέκ*· ἡ *Φίλεργος Γελιδὼν* τὸ *Λευκὸ Περιστεράκι*, τὴν *Μαρουσιώτισσαν* (τῆς ὁποίας ζητεῖ τὸ ὄνομα) καὶ τὴν *Φλογερὰν Ἀκτῖνα τοῦ Συλλίου*· ἡ *Χρυσῆ Ἀμμουδιὰ* τὴν *Χρυσῆν Βροχὴν* (λέγει δέ: διὰ νὰ γίνῃ ποτὲ ἡ *Ἀμμουδιὰ Χρυσῆ*, πρέπει νὰ πέσῃ *Χρυσῆ βροχή*, ὥστε τὴν εὐχαριστεῖ πού την ἐχρύσωσε·) τὴν *Ἑλληνίδα Καλλιτέχνιδα*, τὴν *Ἀθηγανίδα* (ὧν ζητεῖ τὰ ὀνόματα) τὴν *Καρδερίναν* καὶ τὸν *Φοῖβον Ἀπόλλωνα*· ἡ *Ἀργεία Τελέσιλλα* τὴν *Μυροβόλον Ῥοδῆν*, τῆς ὁποίας ζητεῖ τὸ ὄνομα· ἡ *Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου* τὴν *Νεράϊδαν τοῦ Ἔρωτα* καὶ τὸν *Φοῖβον Ἀπόλλωνα* (κάποιος τὴν ἐγέλασε καὶ τῇ εἶπεν ὅτι ὁ *Φοῖβος Ἀπόλλων* ὀνομάζεται Σπυρίδων Ἀγουρόπουλος·) ἡ *Μαρουσιώτισσα* τὴν *Μυροβόλον Ῥοδῆν* (ἂν καὶ δὲν πιστεύῃ ὅτι γνωρίζει τὸ ὄνομά της καὶ διὰ τοῦτο ζητεῖ κανὲν γνώρισμα διὰ νὰ ἐννοήσῃ.) τὴν *Ἀνθηρὰν Ἀροιζεν* (εἰς τὴν ὁποίαν θὰ εἴπῃ τὰ ἀρχικά της καὶ τὴν δισμονήν, ἂν τῆς τα εἴπῃ κ' ἐκείνη.) καὶ πλῆθος ἄλλων, ἀλλὰ ποῦ χῶρος διὰ τόσους; Ἡ *Ἀθηναῖς* ἀσπάζεται τὴν *Νηρηΐδα τοῦ Εὐρώτα*, τὴν *Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου*, τὸν *Φοῖβον Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Παχὺν Τσῖρον*· τὸ *Ἥσυχο Ἀεράκι* τὸν *Φιλόλαον* καὶ τὴν *Ἀδραν τοῦ Παγασαίου*· ἡ *Μυρσίνη* τὴν *Λευκὴν Βελέταν*· ἡ *Μαργαρίτα* τὴν *Γλυκεῖαν Πατρίδα*, τὴν *Τσουκνίδαν* καὶ τὸν *Κομφούκιον*, ἡ *Δάφνη* τὴν *Ἑλληνίδα Καλλιτέχνιδα*, τὴν *Ἀττικὴν Νύκτα* καὶ τὴν *Μαρίδα τοῦ Φαλήρου* (ἧς ζητεῖ τὸ ὄνομα.) — Ὁ *Χαλασμὸς Κόσμου* μοῦ γράφει ὅτι ἐλυπήθη τόσον πολὺ διὰ τὴν ἄρνησιν τοῦ *Φοίβου Ἀπόλλωνος*, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ μὴ ἔχῃ καμμίαν σχέσιν μὲ τους συναδέλφους του καὶ τους παρακαλεῖ ὅλους νὰ παύσουν πλέον νὰ τον ἀσπάζωνται καὶ νὰ ἐρωτοῦν περὶ αὐτοῦ, διότι *εἰς κανένα δὲν θὰ ἀπαντήσῃ πλέον*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις εἰς τοὺς φίλους της: *Κομφούκιον, Τὶκ-Τὰκ* (εἶχα λάθη τὰς λύσεις) Χρυσάνθην Σταλούνη, *Γόρδιον, Καρδερίναν, Τσουκνίδα, Εὐτυχῆ Θητήν, Τηλεβόαν*, Πέτραν *Σκανδάλου, Στέφανον Κότινον κτλ. κτλ*.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μέχρι τῆς 31 Αὐγούστου, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ *λύσεις στέλλονται μέχρι 7 Ὀκτωβρίου*.

Νέος διαγωνισμὸς τῶν λύσεων ἀρχεται σήμερον εἰς τὸν ὁποῖον δυνανται πάντες οἱ βουλόμενοι νὰ λάβωσι μέρος συμμορφούμενοι πιστῶς πρὸς τοὺς ἐν σελίδι 287 δημοσιευομένους ὅρους.

472. Λεξίγριφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις, τὸ δεύτερόν μου πλέει καὶ σεβασμὸν τὸ σύνολον 'ς τοὺς χριστιανοὺς [ἐμπνέει.

Ἐστάλη ὑπὸ Ι. Π. Καράμπελα

473. Στοιχειόγριφος.

Μ' ὠμέγα εἶμ' ἀστερισμός,
μὲ ἄλφα εἶμαι μουσικός,
μὲ πῖ εἶμ' ἐργαλεῖον
εἰς κάθε ξυλουργεῖον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χειμωνάνθου

474. Συλλαβικὸν τρίγωνον.

Μέγας ἀνὴρ τὸ πρῶτον· τὸν ἔχ' ἡ ἱστορία.
Τρισύλλαβος τὸ ἄλλο εἶνε ἀντωνυμία.
Τὸ τρίτον 'ς τὴν Τουρκίας τὰς νήσους θὰ ἀπαντήσῃς.
Τὸ τέταρτον θὰ εὕρῃς ὅταν τὰ ἄλλα λύσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαγιμένου Βασιλόπουλου

475. Ἀστήρ.

```
      +          Νάντικατασταθῶσιν οἱ
+     +     +    σταυροί, διὰ γραμμάτων,
  +   +   +      ὥστε καθέτως νὰναγινώσκε-
+ + + I + + +    ται τὸ ὄνομα ἀρχαίου κω-
  +   +   +      μικοῦ ποιητοῦ, ὁριζοντίως τὸ
      +          ὄνομα ἀρχαίας ποιητρίας
+     +     +    καὶ διαγωνίως τὸ ὄνομα Βυ-
      +          ζαντινοῦ ἱστορικοῦ, καὶ ἀρ-
χαίου μυθιστοριογράφου.
```

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλέργου Χελιδόνος

476. Κλιμακωτόν.

```
+     +    Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυροί
+ + + +    διὰ γραμμάτων, ὥστε εἰς μὲν τὸ δε-
+     +    ξιὸν σκέλος νὰναγινώσκεται τὸ ὄνομα
+ + + +    ἐπισήμου Τρωός, εἰς δὲ τὸ ἀριστε-
+     +    ρὸν ποταμοῦ τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὴν
+ + + +    κατωτάτην βαθμίδα χρονικὸν ἐπίγ-
+     +    ρημα, εἰς τὴν μεσαίαν δένδρον καὶ
      +     εἰς τὴν ἀνωτάτην ζῷον.
```

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χίονας τοῦ Παρνασσοῦ

477-478. Μεταμορφώσεις

1. Ὁ *Σπῦρος* διὰ 4 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *Σταῦρος*.
2. Ὁ *κόλπος* δι' 6 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *πόντος*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰλείου Ἀριστείδου

479. Κρυπτογραφικόν.

12345678	=	ἀρχαῖος βασιλεὺς
21174	=	κράτος εὐρωπαϊκὸν
3124578	=	ἀδελφὸς τοῦ Τυδέως
42634	=	ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος
57834	=	ἥρως ἀρχαῖος
62543	=	μία τῶν Γραιῶν
7542578	=	Τρῶς
85174537	—	ἀρχαῖος ἀγγειοπλάστης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Λυγαριᾶς

480-484. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἑνὸς οἱουδήποτε γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσον ἄλλας τόσας λέξεις: Τόμαρος, δεινός, λεῖος, γίγας, ρευστός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μπετόβεν

485. Διπλῆ ἀκροστιχίς

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων καθὼς καὶ τὰ δεύτερα, ἀλλ' ἀντιστρόφως ταῦτα ἀναγινωσκόμενα, ἀποτελοῦσι τὰ ὀνόματα δύο Ἑλληνικῶν ἀκροωτηρίων.

1, Νόμισμα. 2, Ἀρτηρία τοῦ σώματος. 3, Πόλις τῆς Ἀμερῆς. 4, Ἀρχαῖος στρατηγός. 5. Ὅπλον. 6, Βασιλεὺς τῆς Βαβυλωνίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λι-Χσο-Τσάγ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 27 Ἰουλίου 1896.

379. Σκίαθος (σκιά, θώς) — **380.** Μυσοωτίς, Ὠτίς.—**381.** Νὺξ καὶ Ἡμέρα.—**382** Εἶνε ψύχρα, πέφτει χιόνι,—εἶνε ἄσπρο τὸ βουνό, Σκοτεινιάζει καὶ θολόνει—συνεφιὰ τὸν οὐρανό.

383.

1	2	3	4
8	7	6	5
9	10	11	12
16	15	14	13
17	18	19	20
24	23	22	21
25	26	27	28
32	31	30	29
33	34	35	36
40	39	38	37
205	205	205	205

384-385. 1. Οἴτη, 2, Ταύγετος.—**386-387** 1. *Μαῦρος*, ταῦρας, *Τύρος*, *Πύρρος*, *πυρρὸς* 2. *Τέρας*, κέρος, κόρας, κόρος *Κύρος*, *Κύρνος*, κύκνος, κύκλος, κύκλον, κύκλων, *Κύκλωψ*. **388-392.**—Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τῶν γραμμάτων ν, ξ, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: Ἄνθραξ, ἔναρξις, ξένος, Νάξος, Ξάνθος.—**393** Ὠδὰ. Ἐκ τῶν δύο ἄκρων τοῦ ἀλφαβήτου: Ω-Α **394.** ΚΑΣΤΩΡ, (1, Μήκων. 2, ΠανΑμᾶς. 3, Κάσος. 4, Ἄρτος. 5, Θῶς.—**395.** Τὸ νικᾶν τὰς ἐπιθυμίας πασῶν τῶν νικῶν ἡ καλλίστη. — **396.** Οὐκ ἔστι σοφίας κτῆμα τιμιώτερον·